

POSTANOWIENIE

Dnia 9 marca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Bogusław Cudowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Zbigniew Korzeniowski

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie z wniosku A. W.

o wyłączenie sędziów Sądu Apelacyjnego oraz Sędziów Sądów Okręgowych [...] delegowanych do orzekania w Sądzie Apelacyjnym od orzekania w sprawie /.../, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 9 marca 2011 r., zażalenia wnioskodawczynie na zarządzenie Sądu Najwyższego - Izby Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z dnia 13 grudnia 2010 r., oraz wniosku o wyznaczenie pełnomocnika z urzędu

odrzuca zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Najwyższy zarządzeniem z 13 grudnia 2010 r. na podstawie art. 130 § 5 k.p.c. w związku z art. 87¹ k.p.c. zwrócił wniosek A. W. o wyłączenie sędziów Sądu Apelacyjnego oraz Sędziów Sądów Okręgowych [...] delegowanych do orzekania w Sądzie Apelacyjnym. A. W. wniosła do Sądu Najwyższego zażalenie na to zarządzenie, domagając się stwierdzenia nieważności zaskarżonego orzeczenia. Złożyła jednocześnie „wniosek o przyznanie pełnomocnika z urzędu z prawem do jego wyboru” do wniesienia zażalenia na zarządzenie z 13 grudnia 2010 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Dopuszczalność poszczególnych środków odwoławczych lub innych środków zaskarżenia jest wyczerpująco uregulowana w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego. Ich wniesienie jest możliwe tylko wówczas, gdy akt ten dopuszcza oznaczony środek odwoławczy lub inny środek zaskarżenia.

Kwestię dopuszczalności wnoszenia do Sądu Najwyższego zażaleń normuje art. 394¹ k.p.c. Instytucja zażalenia do Sądu Najwyższego podlega odrębnej od art. 394 k.p.c. regulacji, ograniczającej ją do wypadków wymienionych w tym przepisie, który wykładany jest restrykcyjnie (postanowienia SN z 12 października 2007 r., IV CZ 28/07, OSNC 2008, nr 2, poz. 29, z 14 grudnia 2007 r., III CZ 61/07, Biul. SN 2008, nr 4, poz. 12, z 15 lipca 2008 r., III UZ 3/08, LEX nr 497695, z 7 października 2009 r., III UZ 3/09, LEX nr 560877 i z 20 stycznia 2010 r., II PZ 29/09, LEX nr 577837). Przepisy Kodeksu postępowania cywilnego nie przewidują więc możliwości wniesienia jakiegokolwiek środka odwoławczego od orzeczenia Sądu Najwyższego (postanowienie SN z 21 września 2010 r. III PO 4/10, niepubl.).

Brak środków odwoławczych od orzeczeń Sądu Najwyższego wynika także z ustrojowego usytuowania tego Sądu jako naczelnego organu sądowego sprawującego nadzór nad działalnością sądów powszechnych w zakresie orzekania (art. 183 Konstytucji RP oraz art. 1 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym, Dz.U. Nr 240, poz. 2052). W każdej procedurze musi występować najwyższy organ procesowy, którego orzeczenia są ostateczne. Takim organem w polskim postępowaniu cywilnym jest Sąd Najwyższy (postanowienia SN z 3 marca 2010 r., III SO 1/10 i z 4 lipca 2000 r., II UZ 82/00, oba niepubl.).

Wobec powyższego bezprzedmiotowy był wniosek skarżącej o ustanowienie pełnomocnika, który miałby wnieść zażalenie na zarządzenie Sądu Najwyższego.

Z powyższych przyczyn zażalenie zostało odrzucone, na podstawie 394¹ § 3 oraz art. 398²¹ w związku z art. 370 i 373 k.p.c.